

Ansell

ATT FÖRSTÅ BRISTANDE EFTERLEVNAD

Varför användare låter bli handskydd och vad som kan göras för att bryta dåliga vanor

HyFlex®

ATT FÖRSTÅ BRISTANDE EFTERLEVNAD

Statistik om handskador kan visa en intressant, om än ofullständig bild. Vad gäller risker på arbetsplatsen tillhör bristande efterlevnad de vanligaste och farligaste. Alldeles för många arbetstagare använder inte handskar eller använder fel handskar för jobbet. Det finns tre vanliga skäl till detta: (1) Komfort, eller för att vara mer exakt, obehag (2) Dålig funktion – handskarna ger inte det grepp eller den fingerkänsla som krävs för att användaren ska kunna göra jobbet på ett bra sätt
(3) ingrodda vanor.

De här skälen är viktiga hämmande faktorer. Oavsett om det gäller en obekväm stol eller ett par skor som passar dåligt, så leder obehag till förändring – nya skor, en annan stol eller, mer relevant för denna diskussion, man tar av sig handskarna eller väljer andra handskar. Föreställ dig att du försöker hantera små muttrar och bultar samtidigt som har tjocka, hårda handskar på dig. Även om handskarna skyddar händerna från skärskador kan frustrationen med tappade småföremål leda till att även de mest säkerhetsmedvetna användarna tar av sig handskarna i ren desperation.

VANOR HAR EN MYCKET STOR INVERKAN PÅ BETEENDET OCH KAN LEDA TILL FARLIGT BETEENDE, SÄRSKILT I INDUSTRIELLA MILJÖER.

Vanan. Det kan tyckas vara ett oskyldigt ord, men vanans makt över beteendet är stark. Vetenskapen säger oss att vanorna formas eftersom hjärnan letar efter sätt att minska ansträngning.[1] Varje gång hjärnan omvandlar en rutin till en vana, låter den oss växla ner – till att i princip stänga av en del av vår medvetna aktivitet. Det kan vara en farlig praxis, särskilt i industrimiljöer – hur många allvarliga olyckor har orsakats av användare med repeterande arbetsuppgifter? Hur ingrodda är egentligen de vanor som är relaterade till handskydd?
Det här är viktigt eftersom användare gör dessa typer av val varje dag. De bestämmer sig av någon anledning för att antingen använda handskar eller ta av sig dem. Deras bekvämlighetszon vad gäller PPE formas med tiden och bestäms lika mycket av förtrogenhet och vana som av objektiv information om prestanda och säkerhet. Utmaningen för PPE-tillverkare som lanserar nya, tekniskt och påvisbart bättre handskar är betydande. För att åstadkomma en meningsfull förändring i beteendet måste de inte bara tillhandahålla en bättre handske, utan även utbilda användarna och de personer som ansvarar för PPE-valen.

FÖR ATT ÅSTADKOMMA MENINGSFULLA FÖRÄNDRINGAR I BETEENDET MÅSTE PPE-TILLVERKARE UTBILDA KRING LÄMPLIGA ARBETSPLATSVANOR.

Detta har hänt tidigare. Dagens handskar har inte mycket likhet med dem som användes för 30 år sedan. Att förstå vad som utlöste tidigare förändringar är en bra utgångspunkt för att försöka utvärdera hur vi kan förverkliga förändringar idag.

1 Duhigg, Charles. (2012) The Power of Habit: Why We Do What We Do in Life and Business. New York: Random House.

HANDSKYDDETS UTVECKLING

En gång i tiden var handskydd något man i bästa fall tänkte på i efterhand. Så småningom, kanske på grund av ofta förekommande brännskador, skrapsår eller möjligen en önskan om att hålla händerna rena, började arbetstagare använda enkla handskar – tänk bomull, kanvas eller läder. Under årtionden var detta standard i de flesta industriella miljöer – och det finns arbetstagare som fortfarande väljer dessa handskar. De ger inte mycket skydd och funktionen är vanligen märkbart sämre än mer avancerade handskar, men som tidigare diskuterats är gamla vanor svåra att bryta.

Men det har skett förändringar, och dagens arbetsplatser är fyllda av män och kvinnor som använder mer avancerade handskar avsedda för bättre prestanda och skydd. Vad var det som föranledde dessa ändringar?

När vi tittar tillbaka på inköpsmönster ser vi att betydande ändringar sker i samband med framsteg inom material och design. Försäljningen av traditionella handskar av tillskuret läder började avta strax efter lanseringen av stickade handskar. Detta skedde inte omedelbart, men så småningom såg arbetstagarna och de PPE-ansvariga förbättringen i passform, prestanda och skydd hos de belagda handskarna. På senare tid har vi sett samma teknikdrivna skift på marknaden efter införandet av nya material som innehåller Kevlar®, Kevlar-inlindat stål och högpresterande polyeten. Dessa framsteg har dramatiskt förbättrat skärmotståndet, och marknaden svarade på detta efter hand.

BETYDANDE ÄNDRINGAR SKER SAMTIDIGT SOM FRAMSTEG INOM MATERIAL OCH DESIGN – OCH MÖJLIGGÖR BÄTTRE FUNKTION OCH SKYDD.

Är svaret så enkelt som att ”material driver på förändring”? Inte direkt. Högpresterande material som används på sätt som förbättrar funktionen utan att äventyra komforten bidrar säkerligen till förändringar. Men att allmänna beteendeförändringar skulle tillskrivas förbättringar i handskmaterialet är lite förenklat. Vi måste också ta hänsyn till förändringarna i de industriella miljöerna.

Vi vet att det har skett en minskning i traditionell tillverkning under de senaste 30 åren[2], men minst lika viktigt är att produktionsmiljöerna – tänk avancerad fabrikation – och de uppgifter som krävs av arbetstagarna har förändrats. Vi har sett en utveckling där arbetare har blivit tekniker, och avancerade tillverkare har konstruerat bort mycket av det fysiska arbetet från processen. Arbetstagare som tidigare tillbringade sina dagar med att flytta metallplåtar och hantera tung utrustning, har nu blivit tekniska experter och skickliga hantverkare som arbetar med verktyg som kräver hög precision. Detta gäller allt från tv-apparater till pickupbilar.

UNDER DE SENASTE 30 ÅREN HAR AVANCERADE FABRIKATIONSPROCESSER ERSATT TRADITIONELLT RUTINARBETE, VILKET FÖRÄNDRAR PPE-BEHOVEN HOS ANVÄNDARNA.

Med denna förståelse blir det självklart att PPE-behoven hos dessa användare har förändrats. Fingerkänsla och små muskelrörelser är viktigare än någonsin. Framsteg inom handskmaterial och design har säkerligen förbättrat arbetarnas säkerhet, men de har också anpassats noga efter behoven hos en arbetsstyrka som utvecklas. Var det ena viktigare än det andra? Och skulle endera fördelen ha påverkat marknaden om inte tillräcklig komfort hade varit en del av paketet? Viktigast av allt, har något av dessa framsteg väsentligen förändrat användarnas beteende när det gäller efterlevnad?

70 % AV DE ARBETSTAGARE SOM DRABBADES AV HANDSKADOR BAR INGA HANDSKAR VID SKADETILLFÄLLET.

Svaret på den sista frågan verkar vara ”nej”, eller åtminstone ”inte mycket”. Enligt uppgifter från US Bureau of Labor Statistics (Occupational Safety and Health Administration/OSHA) ”hade 70 procent av arbetstagarna som drabbades av handskador inte handskar när de drabbades av skadan. De övriga 30 procenten använde handskar som var otillräckliga, skadade eller som var av fel typ för risksituationen.”[3] Det är en frustrerande statistik, inte bara för handsktillverkare, utan för alla som är måna om säkerhet på arbetsplatsen.

Det leder oss tillbaka till frågan om vanor. Låt oss titta lite närmare på det.

2 cnsnews.com. 7,231,000 Lost Jobs: Manufacturing Employment Down 37% From 1979 Peak, May 12, 2015. Finns online på: www.cnsnews.com/news/article/terence-p-jeffrey/7231000-lost-jobs-manufacturing-employment-down-37-1979-peak
3 United States Department of Labor. Occupational Safety and Health Administration, 59 FR 16339 April 6, 1994 (preamble). Finns online på: https://www.osha.gov/pls/oshaweb/owadisp.show_document?p_table=PREAMBLES&p_id=1021

ATT FÖRSTÅ VANOR

Vi tenderar att lägga märke till dåliga vanor – nagelbitning är en uppenbar ovana, och mobiltelefonberoende är ett senare exempel – men det finns också goda vanor. Att borsta tänderna eller kontrollera låsen innan du lägger dig är exempel på goda vanor. I alla dessa fall – oavsett om det är bra eller dåliga vanor – utför man vanligen uppgiften utan att tänka. Hur många gånger har du kört från uppfarten bara för att fråga dig själv om du stängde garageporten? Det är svårt att komma ihåg eftersom det är en vanesak som du utför omedvetet.

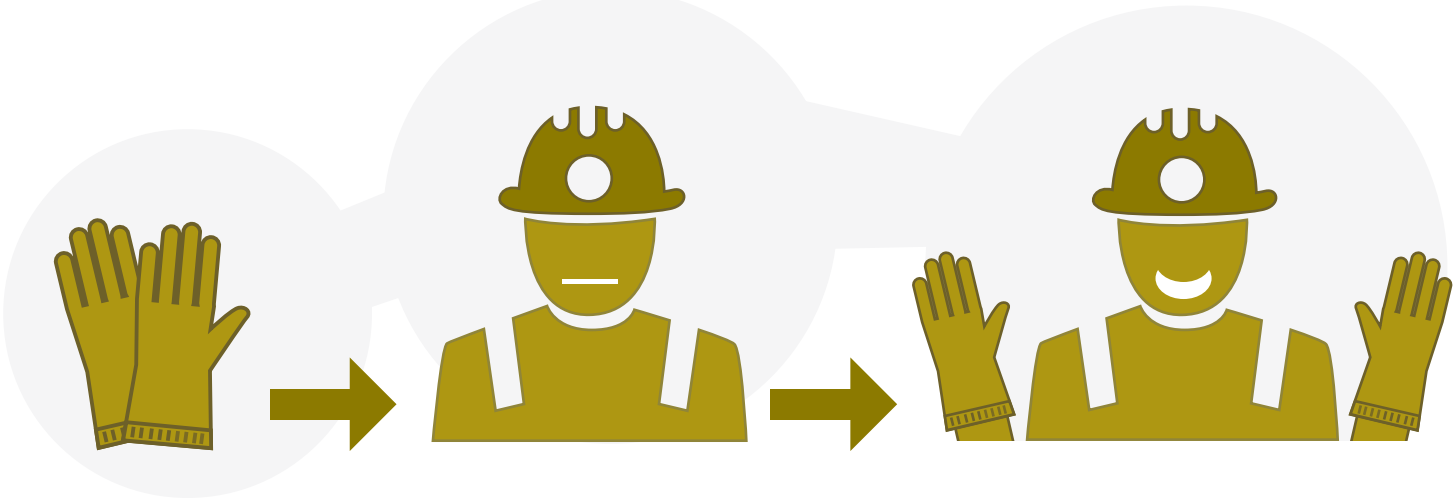
Detta är en normal hjärnfunktion. Vanor bildas när hjärnan aktiverar de basala ganglierna, ett område i hjärnans prefrontala cortex som styr rörelser och känslor.[4] Charles Duhigg som är en reporter vid The New York Times har studerat vanans fysiologi och psykologi och skrivit en bok om detta med titeln "The Power of Habit: Why We Do What We Do in Life and Business". Han identifierade något som han kallar en "vaneslinga" som börjar med en startsignal för hjärnan att omvandla ett beteende till en automatisk rutin. Det följs av rutinen hos beteendet och slutligen belöningen – en positiv stimulans som talar om för hjärnan att rutinen fungerar och bör följas. När denna slinga är genomförd kan hjärnan stänga av och låta kroppen utföra uppgiften mer eller mindre automatiskt.[5]

EN VANA ÄR ETT BETEENDE SOM OMVANDLAS TILL EN AUTOMATISK RUTIN OCH SOM BEKRÄFTAS NÄR RUTINEN UTFÖRS FRAMGÅNGSRIKT.

Vanor är kraftfulla saker. I sin bok återgav Duhigg historien om Eugene Pauly, en man som vid en sjukdom förlorade hjärnans mediala temporallob, vilket helt slog ut hans korttidsminne. Han kunde inte hålla kvar något mer än en minut, vilket innebar att han ständigt upprepade sina ord och handlingar. Han kunde inte berätta var han bodde eller ens var köket fanns i sitt hem.

Vid ungefär samma tid varje dag brukade Paulys fru ta med honom på en promenad runt kvarteret. En dag förberedde hon sig för promenaden senare än vanligt och upptäckte att Pauly var borta. Efter 15 desperata minuter klev han in i huset själv efter att ha gått runt kvarteret på egen hand. Han var helt oförmögen att rita upp någon som helst form av grov karta över kvarteret eller minnas var hans hus låg, men promenaden runt kvarteret hade blivit en vana. Hans promenad den dagen visade att vanor bildas och fungerar helt avskilt från den del av hjärnan som ansvarar för minnet.[6]

Detta är viktigt eftersom vi behöver förstå att beteendet kan bli en vanesak helt skilt från en aktiv och rationell tankeprocess. För våra ändamål kan hjärnan vara medveten om att en handske ger skydd, men om det har blivit en vana att ta av sig handskarna – oavsett anledning – kan det innebära att kunskapen inte spelar någon roll.

4 MIT News. How the brain controls our habits Oct. 29, 2012. Finns online på: http://news.mit.edu/2012/understanding-how-brains-control-our-habits-1029
5, 6 Duhigg, Charles. (2012) The Power of Habit: Why We Do What We Do in Life and Business. New York: Random House.

ATT LYCKAS ÄNDRA VANOR:

Ett annat exempel på vanebildning återges i Duhiggs bok ”The Power of Habit: Why We Do What We Do in Life and Business“[7] och handlar om en erfarenhet vid Alcoa Inc. I oktober 1987 var Alcoa ett företag i kris. Företaget hade fått stark kritik för dålig kvalitet och långsam personal, och företagets tidigare ansträngningar för att genomföra kvalitetsförbättringar ledde till en strejk bland de 15 000 anställda. Alcoa behövde genomgripande förändringar vilket den nya VD:n Paul O’Neill var helt införstådd med. Därför föreföll det så underligt att O'Neill under sitt första tal till investerarna fokuserade på arbetstagarnas säkerhet. Han talade om att göra Alcoa till en arbetsplats med nolltolerans för skador, och han underströk det genom att peka ut nödutgångarna i rummet och ge instruktioner om hur man ska lämna byggnaden vid en nödsituation. Det föreföll för alla vara en udda inriktning för hans första stora tal som VD.

Men O'Neill förstod svårigheten med att förändra beteenden – särskilt beteenden som har blivit vanor. Istället för att fokusera på stora förändringar bestämde han sig för att rikta in sig på ett område, övertygad om att förändring av vanor beträffande småsaker kan utlösa större förändringar. Denna strategi riktar in sig på vad experter kallar en ”keystone”-vana. Det är en vana som orsakar en kedjereaktion och som så småningom ödelägger flera andra vanor.

Vid Alcoa började detta med en förbättrad vaneslinga beträffande arbetsskador. O’Neill ändrade kraven på respons i händelse av en skada. Han bad enhetscheferna att skicka skaderapporter och åtgärdsplaner för förebyggande inom 24 timmar efter skadan, och han såg till att befordringarna var kopplade till att detta krav följdes. Dessa förändringar omvandlade Alcoas säkerhetsstatistik från ungefär en olycka per vecka vid varje anläggning när O'Neill började som VD, till en skadefrekvens på omkring 5 procent av det nationella genomsnittet när han gick i pension 11 år senare. Enbart detta resultat skulle ha varit en enorm framgång. Men i takt med att säkerhetsstatistiken förbättrades, förbättrades även företagets ekonomiska resultat. Alcoas intäkter steg med 500 procent och dess marknadsvärde ökade med 27 miljarder dollar under samma tid. Varför?

FÖRBÄTTRAD SÄKERHET FRÄMJAR ÖKAD ARBETSKVALITET OCH KOSTNADSEFFEKTIVITET.

Genom att ändra ”keystone”-vanan utlöste O'Neill betydande förändringar i andra beteenden hos de anställda. För att uppfylla O'Neills 24-timmars regel om skaderapportering behövde enhetscheferna få information från sina mellanchefer i stort sett omedelbart efter skadan. Detta innebar att mellancheferna behövde stå i ständig kommunikation med sina avdelningschefer. Avdelningscheferna, som sporrades av sina mer engagerade mellanchefer, samarbetade alltmer med arbetstagarna angående förbättrade säkerhetsmetoder. Denna aktiva kommunikation på alla nivåer förbättrade inte bara Alcoas säkerhetsstatistik utan resulterade även i förbättrad arbetskvalitet och effektivitet. Och allt började med en ändring av några få vanor.

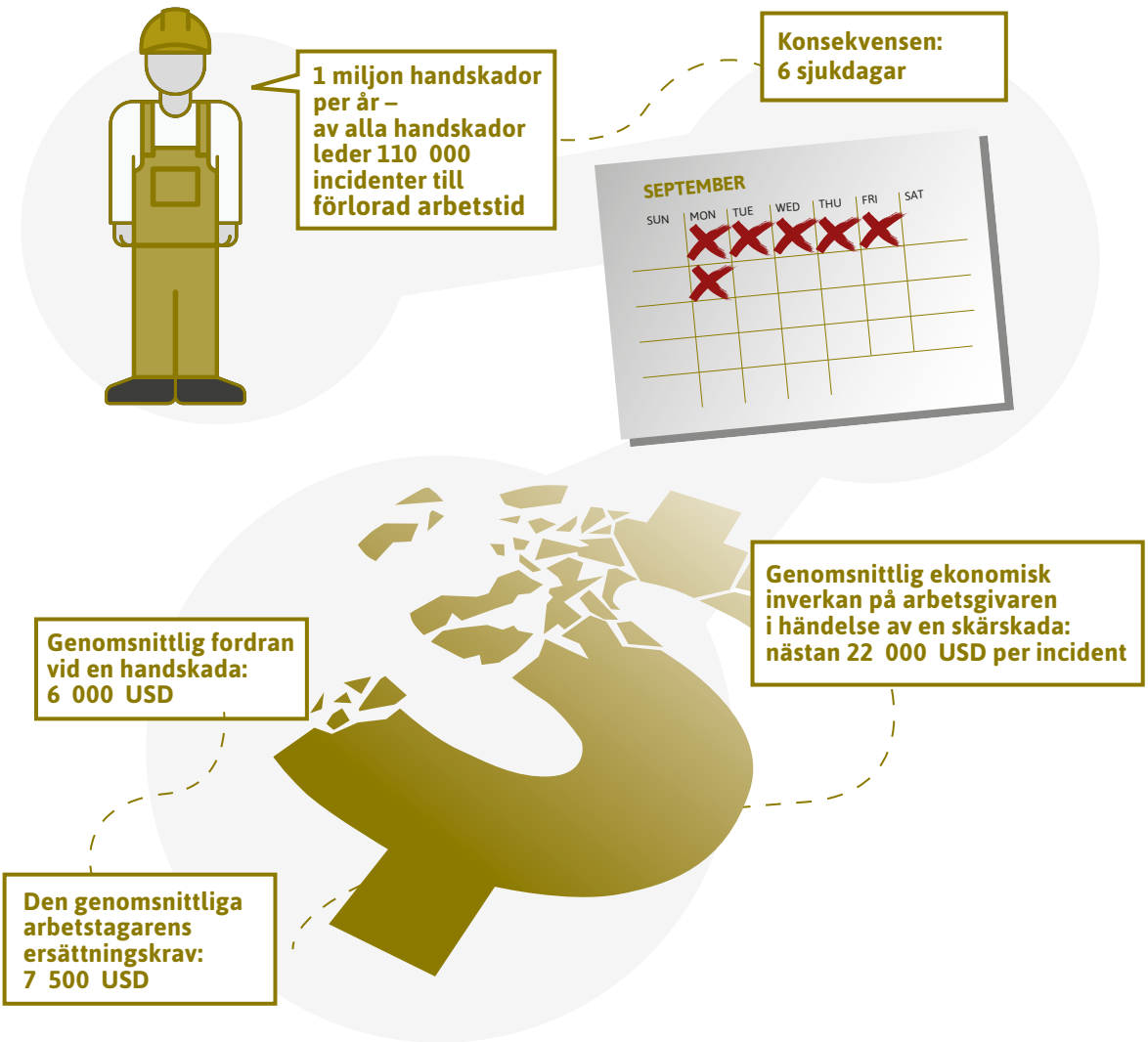
7 Duhigg, Charles. (2012) The Power of Habit: Why We Do What We Do in Life and Business. New York: Random House.

BRISTANDE EFTERLEVNAD OCH HANDSKADOR

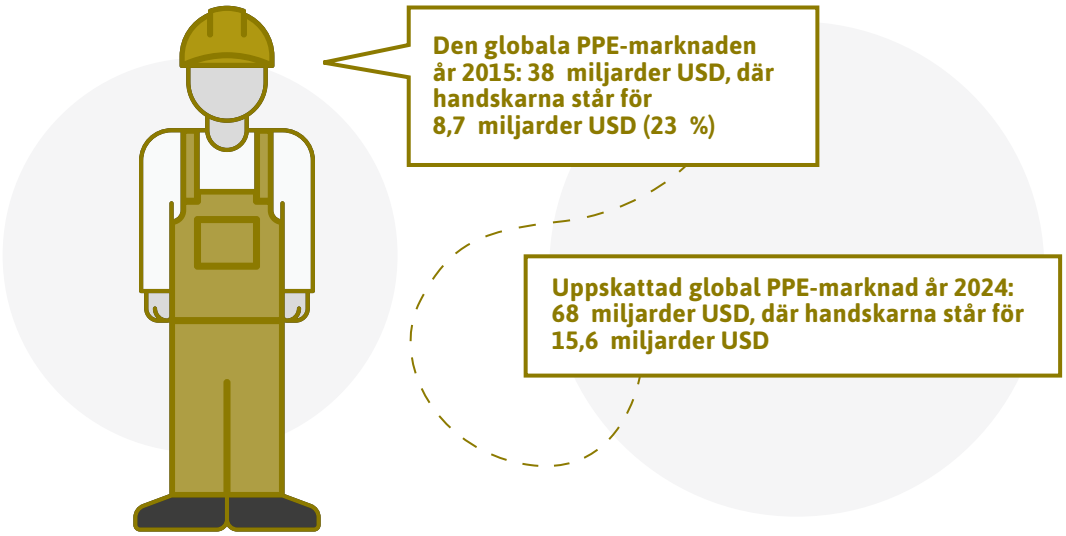
Varje gång en arbetstagares händer är exponerade är han eller hon utsatt för risk. Det finns 27 ben i varje hand plus muskler, senor, ledband, artärer, vener och nerver – kort sagt finns det mycket som kan gå fel, och det kan vara allvarligt. Enligt U.S. Bureau of Labor Statistics kommer än en miljon arbetstagare till akutmottagningen med handskador varje år, och omkring 110 000 handskador leder till förlorad arbetstid.[8] En genomsnittlig handskada resulterar i sex förlorade arbetsdagar, en genomsnittlig ekonomisk fordran uppgår till omkring 6 000 USD och en genomsnittlig arbetstagares ersättningskrav är 7 500 USD. Sammantaget står händerna för 13 procent av alla industriella skador, och särskilt skärskador kan vara kostsamma – de drabbar arbetsgivarna med en genomsnittlig kostnad på nästan 22 000 USD för varje incident. Mer specifikt rapporterar National Safety Council i USA den omedelbara kostnaden för en handskada som 10 000 USD och en avsliten sena som mer än 70 000 USD.[9]

VARJE GÅNG EN ARBETSTAGARES HÄNDER ÄR EXPONERADE ÄR HAN ELLER HON UTSATT FÖR RISK.

Den informationen går inte PPE-ansvariga förbi. År 2015 omsatte den globala PPE-marknaden omkring 38 miljarder USD, där handskarna stod för 23 procent eller omkring 8,7 miljarder USD. År 2024 beräknas marknaden överskrida 68 miljarder USD.[10] Ändå vet vi från den tidigare nämnda statistiken från Bureau of Labor att 70 procent av handskadorna på arbetsplatsen inträffar på grund av att arbetstagarna inte använder handskar.

8 US Bureau of Labor Statistics; https://www.bls.gov/iif/
9 2014 USA National Safety Council. 2014 injury data.
10 https://www.grandviewresearch.com/press-release/global-personal-protective-equipment-ppe-market

Så, var går det snett?

En vanlig missuppfattning om bristande efterlevnad är att det inte handlar om att 70 procent av arbetarna aldrig använder handskar (OSHA anger den siffran till omkring 36 procent, vilket fortfarande är oacceptabelt hög). Nej, ett viktigare problem är att arbetstagarna tar av sig handskarna vid kritiska tidpunkter under hela arbetsdagen. Och det beteendet kan vara kopplat till vanor.

Arbetstagarna kan använda handskar när de bär stor utrustning eller tungt material, för att sedan ta av dem utan att tänka efter när de ska plocka upp verktyg eller hårdvara. Det är ett kvarvarande beteende från en tid då klumpiga arbetshandskar gjorde mer exakta rörelser svåra eller omöjliga. Det är inte ovanligt att se arbetstagare ta av sig handskarna för att skriva under fakturor, leta efter dokument eller kontrollera sin telefon, och alla dessa beteenden kan bli till vanor.

EN-STANDARDER FÖR HANDSKYDD ÄR ETT VERKTYG I PROCESSEN FÖR VAL AV HANDSKAR.

EN-standarderna för handskydd är ett grundläggande och användbart verktyg vid valet av handskar. De hjälper användarna att definiera begränsningarna för användning. Även om standarderna är baserade på tester under laboratorieförhållanden återspeglar de dock inte alltid de verkliga omständigheterna.

Därför behöver man ta hänsyn till några ytterligare steg och beakta dessa grundläggande krav i EU-direktivet[11] om säkerhet och hälsa i arbetet:

EU-direktiv 89/391/EEG
Arbetsgivarens skyldigheter. Arbetsgivaren ska genomföra de åtgärder som nämns i följande allmänna principer för förebyggande åtgärder: anpassning av arbetet
efter individen, särskilt när det gäller utformning av arbetsplatsen, val av arbetsutrustning och val av arbets- och produktionsmetoder,
i synnerhet för att mildra monotont arbete och arbetsuppgifter med en förutbestämd arbetshastighet samt att minska hälsoeffekterna.

EU-direktiv 89/656/EEG

Allmänna bestämmelser.
Artikel 4 (3): De förhållanden under vilka en personlig skyddsutrustning skall användas, bl.a. under hur lång tid den skall bäras, skall bestämmas i förhållande till hur allvarlig risken är, till den frekvens med vilken man utsätts för risken och till de särskilda förhållandena på den enskilda arbetstagarens arbetsplats samt till prestandan hos den personliga skyddsutrustningen.

Artikel 5 (1): Arbetsgivaren skall innan han väljer personlig skyddsutrustning se till att den personliga skyddsutrustning han avser att använda uppfyller ovan nämnda allmänna bestämmelser.

Denna bedömning skall omfatta:
(a) analys och värdering av risker som inte kan förhindras på annat sätt,
(b) definition av de egenskaper den personliga skyddsutrustningen skall ha för att skydda mot de risker som avses i a, med hänsyn även till de eventuella risker som utrustningen i sig kan orsaka,
(c) jämförelse av egenskaperna hos den tillgängliga skyddsutrustningen med de som avses i b.

Avsikten är bra, men det finns tydliga luckor – från definitionen av ”lämplig personlig skyddsutrustning” till den allmänt hållna beskrivningen av när handskyddet ska vara ett krav. Perspektivet på dessa frågor kan bero på prioriteringarna hos den säkerhetsansvariga – där riskminimering, kostnadsminimering och arbetstagarnas säkerhet ingår bland de många möjliga övervägandena.

Därför ligger det, överallt i världen, i arbetsgivarens intresse att genomföra utvärderingar och bestämma vilka handskyddslösningar som är mest lämpade för de aktuella behoven. Givetvis kan tillverkarna bidra genom att tillhandahålla utbildning och data från de olika testmetoderna för att hjälpa till med valet av handske. Både arbetsgivare och tillverkare kan på så sätt stödja den viktiga frågan om arbetstagarnas säkerhet.

11 http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex:31989L0391
http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex:31989L0656

VAR VI STÅR – OCH VART VI GÅR

Ansells forskning visar att 43 procent av arbetstagarna är osäkra på om handskarna de använder skyddar händerna tillräckligt.[12] Oavsett om dessa arbetstagare själva väljer sina handskar eller använder handskydd som tillhandahålls av arbetsgivaren är denna brist på medvetenhet ett problem. Om de inte ens är säkra på om handskarna de använder fungerar, krävs det inte mycket för att de ska sluta använda handskar helt och hållet. Det är ett utbildningsproblem – både för arbetsgivarna och deras anställda.

43 % AV ANVÄNDARNA ÄR INTE SÄKRA PÅ OM DERAS HANDSKAR SKYDDAR HÄNDERNA TILLRÄCKLIGT.

Ibland kan bristande efterlevnad spåras till luckor i handskteknik eller prestanda. Arbetstagare i miljöer där kemikalier finns närvarande kan prioritera kemikalieskydd framför skärskydd eller tvärtom. Det är inte ovanligt att se användare med tunna kemikalieskyddshandskar under tjockare skärtåliga handskar, men det skapar andra problem. Händerna blir ofta varma och svettiga, och det leder till att användaren tar av sig handskarna helt och hållet. Det var ett tekniskt problem – ett som nu har lösts med nya material och ny design av handskarna.

BRISTANDE EFTERLEVNAD KAN ORSAKAS AV TEKNISKA ELLER FUNKTIONELLA BRISTER I HANDSKARNA – VILKET KAN LÖSAS MED NYA MATERIAL OCH NY DESIGN.

Ny handskteknik ger skydd på flera nivåer utan att kompromissa med komfort eller funktion. Dagens mer avancerade material och utformningar kan tillhandahålla effektivt skär- och kemikalieskydd samtidigt som greppet och fingerkänslan som krävs för tunga eller lätta uppgifter bibehålls. Det finns fler universalhandskar på marknaden än någonsin tidigare, vilket eliminerar behovet av arbetstagare att ta av sig handskarna för att utföra olika uppgifter, men som också gör att rätt handskval är ännu viktigare. De senaste innovationerna vad gäller material och design har resulterat i tunnare handskar med ett skärmotstånd som motsvarar mycket tjockare modeller. Ergonomiska utformningar leder allt oftare till handskar som förbättrar funktionen och till och med minskar handtröttheten. Nya material och utformningar förbättrar också greppet och fingerkänslan, även i oljiga miljöer.

Vi vet att stora tekniska framsteg kan leda till beteendemässiga förändringar, så detta är ett positivt steg mot förbättrad efterlevnad. Men bättre handskar är bara en del av lösningen. För att bryta den ”vaneslinga” som identifierades av Charles Duhigg måste arbetsgivarna identifiera och fokusera på ”keystone”-vanor, avslöja de faktorer som gör att arbetstagarna tar av sig handskarna samt, om möjligt, införa metoder som uppmuntrar till högre nivåer av efterlevnad.

FÖR ATT ÖKA EFTERLEVNADEN OCH BRYTA ”VANESLINGAN” MÅSTE ARBETSGIVARNA IDENTIFIERA OCH FOKUSERA PÅ ”KEYSTONE”-VANOR

För att verkligen definiera om bekvämlighetszonen hos dagens arbetstagare behövs tekniska framsteg vad gäller handskar tillsammans med förbättrad utbildning om säkerhetspraxis samt ett betydligt mer genomtänkt och proaktivt förhållningssätt till att ändra beteendet och bryta mot kontraproduktiva ”vaneslingor”.

definiera om din **BEKVÄMLIGHETSZON™**

12 2014 Ansell HyFlex research study.

Ansell, ® och ™ är varumärken som ägs av Ansell Limited eller något av dess dotterbolag om inget annat anges. Kevlar® är ett varumärke som tillhör DuPont. Patenterad i USA, patent sökt i USA och andra länder: www.ansell.com/patentmarking. © 2017 Ansell Limited. Med ensamrätt.